

Zeynep Cemali'ye veda ederken...

HAZIRLAYAN: ASLI TOHUMCU

asli@aslitohumcu.com

Kendi dört duvarıma o kadar kapanmışım ki, dünyadan haberim yok! Geçen bayram bir Kadıköylü göçüp gitmiş aramızdan. Belki Kadıköy çarşısında omuzlanımız değdi birbirine ya da Moda Bumunu dolanırken ben, o Kemal'de çayını yudumluyordu. Hani derler ya... Kısmet değilmiş tanışmak.

Diyeceğim; dostları, sevenleri bayramın birinci günü vedalaşırken Zeynep Cemali ile, ben daha yeni tanışıyorum. Edebiyatın (buruk) tadı biraz da burada saklı. İlk heyecanım dediği öyküleri *Ben, Çınar Ağacı ve Pufböğ*'nin kapağını açıyorum. Bisikletle bir tur atan "çelimsiz çocuk"un suratının ortasına hiç düşünmeden, sorup soruşturmadan yumruğu indiriveren Cem'in pişmanlığı, evdeki krallığı teyzesinin beş yaşındaki kızının biraz uzunca misafirliğiyle bozulan Oğuz'un bu acarı özler hale gelmesi, varlık içinde yokluk çeken Ferdan'ın anlam arayışı hayatına... Taşiyor sayfalardan.

Sonraki durağım, kendisine yazar kimliğini kazandıran öykü kitabı olarak işaret ettiği *Gül Sokağının Dikenleri*. İnsanca/çocukça hatalara düşen çocuklar, çocukların kardeşlikten ölüme değişik kavramlara dair kafa karışıklıkları,

Zeynep Cemali

yetişkinlerin çocukların hayatını zorlaştıran seçimleri etrafında dönen dokuz gerçekçi öykü, aynı özenli anlatımla hayat bulmuş bu kitapta da.

Kan davası yüzünden hayatı bir kabaşa dönen Memo adlı çocuğun hayatta kalmaya ve soluk alıp vermektense yaşamaya çalışma çabasını anlatan romanı *Güzelce'de bir Kaçak Memo* benim için fazla hüznünlü bir roman şu günlerde. Bu yüzden Memo'nun hikâyesini okumayı erteliyorum, onu kaldıracabileceğim daha neşeli bir güne. Birçok çocuğun hayatını kan ve gözyaşı içinde sürdürmek zorunda olması

bilgisi bile yaralıyor insanı yeterince (Ama çocuklar okusun bu yorgun kaçağın romanını, nasıl hayatlar sürülüyor bilsinler, steril hayatlarının dışına çıksınlar...).

Özellikle karakterlerdeki ayrıntı zenginliği, geçmişin güzel değerlerine ve anlamına özlem, sayfayı hızla çevirten merakımı doyurma arzusu *Patenli Kız*'da da dikkati çekiyor. Şerare Aydoğdu kimdir, emekli marangoz, aksi Yaşar Aslan, posta kutusu tur broşüründen

geçilmeyen Neşe Tezal, nam-ı diğer gezgin, emekli öğretmen Leyla Hanım, sorulmadık şey bırakmayan, meraklı Dürbün Nimet, sürekli kendi kendine konuşan Mırmır Nine ve köyün yabancı Kargabaş Ömer'le işi nedir, bu pinponların hepsine neden sarı bir zarf göndermiştir, zarfların içinde ne vardır? Bu altı sarı zarfı gönderdikten sonra neden ortadan kaybolmuştur, başına bir iş mi gelmiştir?

Bu soruların yanıtlarıyla birlikte bu insanların acı-tatlı hikâyelerini, engelli olmanın aptal ya da cahil olmak anlamına gelmediğini, asil özürlü olanların engelleri aşamayanlar olduklarını da görüyoruz her satırda yavaş yavaş. Sadece çocuklar için

değil, sanki bir parça yetişkinler için de yazılmış bir roman *Patenli Kız* önyargılar, kaprisler, dünyaya küsmekler, anlayışsızlıklar, hep (ve en çok) yetişkinlerin dünyasına ait şeyler değil mi!

Zeynep Cemali'nin en sevdiği şey hikâye içinde hikâye anlatmak, zaten kitaplarının çoğu da birer matruşka gibi örülmüş. *Patenli Kız* da bunun en güzel örneği. *Öykü Öykü Gezen Kedi*'de boşuna Siyami adında bir Siyam kedisini dolaştırmıyor öykü öykü, kapı kapı. Boşuna birbirinden ilginç müşteriler sokmuyor *Ballı Çörek Kafeteryası*'nın kapısından içeri; sırf Sıla'nın öyküsü renklensin diye değil elbet.

Ne ben sizi tutayım daha fazla ne de siz beni alıkoyun bu yazının başında. Ben, bugün bir türlü dinmek bilmeyen yağmurun ve yün battaniyemin altında *Çılgın Babam*'in sayfalarını karıştıracağım. Her kız çocuğu gibi ben de düşkünüm babama, o

yüzden onu sona sakladım. Zeynep Cemali'nin İstanbul'da geçen çocukluğunun sıcak anıları arasında gezinecek, gezinirken de bir yazarı tanımak gerçekte nedir diye düşünmeyeceğim.

